

takže služ. doba v VI. h. tř. jest u obou stejně dlouhá, kdežto do VII. h. tř. žádný z nich jmenován nebyl, poněvadž st-l byl dne 1. srpna 1919 do stát. služby převzat hned do VI. h. tř. a Petr K. jmenován byl z VIII. h. tř. hned do VI. h. tř. Je tedy pro určení služ. pořadí obou těchto úředníků dle § 37 odst. 2 služ. pragm. směrodatným trvání doby ve státní službě započitatelné pro výměru výslužného. Dotčená doba počíná u Petra K. dnem 26. srpna 1900, u st-le pak dnem 1. srpna 1919 a přísluší proto Petru K. služební pořadí před st-lem.

Jak žal. úřad tak i st-l jsou za jedno v tom, že při určení služ. pořadí mezi st-lem a Petrem K. předpisu Šu 37. odst. I. a předpisu § 37, odst. II. č. 1 služ. pragmatiky použití nelze. Dlužno tedy případ st-lův posouditi dle předpisů Šu 37 odst. II. č. 2 služ. pragmatiky. Podle toho jest pro určení služ. pořadí rozhodná doba státní služby, započitatelná pro výměru odpočívých požitků.

Nss v nář. Boh. 5350/26 adm. vyslovil a podrobně odůvodnil právní názor, že výrazem »doba služby státní« v § 37, odst. II. č. 2 použitým rozuměti jest jen dobu civilní služby státní. Na názoru tomto trvá nss i v daném případě.

Nss nemohl od názoru toho ustoupiti ani vzhledem k námitce st-lově, že i župní služba, ve které st-l byl před vstupem do služby státní, jest dle Šu 16 zák. čl. LXV : 1912 a dle zák. čl. LIX : 1907 započitatelná pro výměru výslužného i ve službě státní. Neboť podle § 37 odst. II. č. 2 služ. pragm. není rozhodným kriteriem délka služební doby pro výměru odpočívých požitků ve státní službě vůbec započitatelné, nýbrž rozhodnou jest toliko doba státní služby pro výměru odpočívých požitků započitatelné. St-l pak nepopírá, že do státní služby vstoupil dnem 1. srpna 1919, kdežto Petr K. do státní služby vstoupil již dne 26. září 1900. Není tedy nezákonné, když žal. úřad v pořadí úředním zařadil st-le za Petra K.

Č. 6792.

O b č a n s t v í s t á t n í : * Lhůta stanovená v čl. I. vlády nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb. pro žádost za přiznání státního občanství podle § 9 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. platí i pro osoby, které příslušely před tím, než nabyly po 1. lednu 1910 domovského práva v obci na zdejší území, do obce ležící v části býv. vévodství Těšínského, připadlé Polsku.

(Nález ze dne 13. října 1927 č. 23.277/26.)

V ě c : Rudolf J. v J. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : Podáním z 5. listopadu 1923 přednesl st-l toto: »Narodil se v B. v Rak. Slezsku a příslušel tamže. Od r. 1901 je usazen v J. v Čechách. Po převratě žádal v této obci o dom. právo, které mu bylo usnesením ob. zastupitelstva z 1. dubna 1919 přiznáno. B. bylo tehdy v plebiscitním území a bylo přiznáno Polsku teprve v červenci 1920. Nežádal za udělení čl. státního občanství, poněvadž dle informace získané na úředním místě nabytí přijetím do dom. svazku v J.,

také čsl. státního občanství. Poněvadž voj. úřad pochybuje, že je čsl. státní občanství st-lovo po právu, žádá, aby mu bylo vydáno potvrzení, že je čsl. státním občanem.»

Z připojených spisů domovských je patrné, že byl st-l usnesením obecního zastupitelstva v J. ze 4. dubna 1919 přijat do dom. svazku na základě zák. č. 222/96.

Zsp v Praze výnosem z 18. ledna 1924 nevyhověla st-lově žádosti z 5. listopadu 1923 o uznání čsl. státního občanství, »ježto st-l před 1. lednem 1914 příslušel do obce B., tedy na území, nad nímž nabyt svrchovanosti polský stát, a stal se tudíž dle rozhodnutí konference velvyslanců z 28. července 1920 příslušníkem státu polského. Dom. právo, jež mu v r. 1919 udělila obec J., jest neplatné, ježto bylo uděleno teprve v r. 1919.«

V odvolání uvedl st-l v podstatě totéž, co v žádosti k zsp-é. Min. vnitra nař. rozhodnutím nevyhovělo odvolání, »poněvadž i kdyby dom. právo v J. bylo st-li roku 1919 v J. platně uděleno, zaniklo by každým způsobem nejdéle uplynutím 31. prosince 1921, kterýmžto okamžikem přestalo se po rozumu Šu 9 úst. zák. č. 236/20 hleděti jako ke státním občanům čsl. republiky k těm osobám, které nabyvše dom. práva na území čsl. státu teprve po 1. lednu 1910, nežádaly do uvedeného termínu za přiznání čsl. státního občanství.« — — —

Nss shledal stížnost bezdůvodnou.

Paragraf 9 úst. zák. č. 236/20 zní: »Osobám, které nabyly domovského práva, uvedeného v Šu 1 odst. 1 (t. j. dom. práva v území někdejšího mocnářství Rak.-Uherského, jež náleží nyní čsl. republice) — teprve po 1. lednu 1910, a příslušely před tím právem domovským do některé obce, ležící v území býv. říše Rak.-Uherské mimo území nynější republiky čsl., určí vláda nařízením propadnou lhůtu, do níž mohou podati žádost za přiznání čsl. státního občanství. Až do rozhodnutí o ní, pokud se týče do uplynutí lhůty, hledí se k nim jako ke státním občanům republiky čsl.« K tomu ustanovil čl. 1 vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb. takto: »Osoby uvedené v Šu 9 zák., které chtějí žádati za přiznání čsl. státního občanství, nechť podají žádost onu v propadné lhůtě do 31. prosince 1921 u pol. úřadu I. stolice, v jehož obvodě leží nynější jejich obec domovská«. V dalším uvádí se, co dlužno v žádosti uvést.

Jak § 9 úst. zák., tak čl. 1 uvedeného vl. nař. zní zcela všeobecně, nestanoví výjimku ve příčině určitých osob, zejména těch, jež příslušely před tím, než nabyly po 1. lednu 1910 dom. práva na území nynější čsl. republiky, do obce v býv. vévodství Těšínském, jak na př. ustanovil § 4 č. 4 odst. 3 ve příčině opční lhůty příslušníků obcí, ve kterých se bude konati plebiscit. Z toho plyne, že také ti, kdož příslušeli před tím, než nabyli po 1. lednu 1910 dom. práva v obci na zdejším území, do obce ležící v části býv. vévodství Těšínského, připadlé Polsku, musí podati žádost dle Šu 9 úst. zák. v propadné lhůtě do 31. prosince 1921 stanovené čl. 1 uvedeného vl. nař. beze zření k tomu, zda jim bylo či nebylo »úředně« známo, že jejich dřívější dom. obec připadla v mezích k Polsku.

Je tedy nesprávné stanovisko, jež zastává stížnost, proč ji slušelo zamítnouti.